

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **T. V., zast. G. Rosenkranz-Tittl, advokátkou se sídlem Praha 2, Žitná 52,** proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor živnostenský a občanskoprávní,** se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2011 čj. S-MHMP 856937/2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Úřadu městské části Praha 1, odboru matrik, oddělení státního občanství (dále též správní orgán prvního stupně), ze dne 27. 10. 2009 č.j. UMCP1 112777/2009, jímž bylo žalobci podle § 156 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) zrušeno osvědčení o státním občanství České republiky vydané dne 11. 7. 2001, a to ode dne vydání osvědčení.

Žalobce namítal, že se na přezkumné řízení, tedy i na přezkum případné správnosti důvodů pro vydání osvědčení o státním občanství, vztahují lhůty dle § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu a ty nebyly dodrženy. Navíc byl žalobce rozhodnutím správního orgánu prvního stupně na svých právech zásadně poškozen, neboť v dobré víře nabyt práva občana České republiky, která mu mají být odňata přibližně po 8,5 letech. Žalovaný se nezabýval základními zásadami správního řízení s premisou šetření práv získaných v dobré víře, ani prekluzivními lhůtami pro přezkum rozhodnutí. Naopak založil svoji argumentaci na popření existence práv získaných v dobré víře, kdy uznává, že při vydání osvědčení v roce 2001 původně pochybil. Tato skutečnost je nyní napravována po 8,5 letech k tíži žalobce a navíc protizákonně, poněvadž odvolací orgán hledá způsob, jak prekluzivní lhůty uvedené v § 96 a § 97 správního řádu, obejít. Podle žalobce je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného v rozporu s ust. § 96, § 97 a § 2 správního řádu. Žalobce pracuje jako co-pilot

v equadorské letecké společnosti a žalované rozhodnutí tak velmi negativně ovlivňuje jeho život, neboť nemůže létat do EU bez víza. Také vrácení cestovního pasu by znamenalo ztrátu zaměstnání či alespoň degradaci.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázal na znění ust. § 156 odst. 2 správního řádu s tím, že ust. hlavy IX v části druhé o přezkumném řízení se na tento postup použijí pouze přiměřeně a nikoliv tedy v plném rozsahu. Ust. § 156 odst. 2 správního řádu je třeba považovat za ustanovení speciální, jehož aplikace má přednost před obecným ustanovením o lhůtách v přezkumném řízení. Nebylo by v souladu se smyslem a účelem právní úpravy vázat takoveto přezkumné řízení absolutními lhůtami a současně na straně druhé *expressis verbis* stanovit, že usnesení o zrušení vyjádření, osvědčení nebo sdělení lze vydat po celou dobu, po kterou trvají účinky těchto správních aktů. K otázce ochrany dobré víry žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, podle kterého ze zrušeného osvědčení žalobce žádná práva nenabyl, neboť státní občanství nelze takovýmto aktem nabýt.

Soud o věci jednal podle ust. § 51 odst. 1 s.r.s. neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou sporu je posouzení, zda správní orgány porušily lhůty pro provedení přezkumného řízení a zda jejich postupem byla opominuta práva žalobce nabytá v dobré víře. Jedná se o posouzení právní otázky, skutkový stav je mezi účastníky řízení nesporný.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy :

Podle § 156 odst. 2 správního řádu v rozhodném znění vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.

Podle ust. § 2 téhož zákona správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. (2) Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. (3) Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. (4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Soud předně uvádí, že po podání žaloby nedošlo k tvrzenému detailnímu doplnění jejích důvodů, proto soud přezkoumal žalobu ve znění, jak byla podána dne 22.4.2011.

K tomu soud připomíná ust. § 71 odst. 2 s.ř.s. podle kterého rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby, přičemž podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze

Soud přisvědčuje žalobci, že na postup podle § 156 odst. 2 správního řádu se přiměřeně uplatní ustanovení týkající se přezkumného řízení obsažená v hlavě IX části druhé správního řádu. Tato ustanovení se však použijí toliko „přiměřeně“, mj. se tedy neaplikují tam, kde ust. § 156 odst. 2 správního řádu stanoví výslovně jinak, a sice, že *usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení*. Podle stanoviska soudu je tato úprava speciální ve vztahu k „obecné“ úpravě v ust. hlavy IX části druhé správního řádu. Nelze proto aplikovat ust. § 96 odst. 1 správního řádu a ust. § 97 odst. 2 správního řádu, která zakotvují lhůty pro rozhodování v „obecném“ přezkumném řízení. Námitka žalobce na porušení posledně zmiňovaných ustanovení tedy není důvodná. K obdobnému závěru dospěla i odborná literatura (Vedral, Josef: Správní řád – komentář, II. vydání, BOVA Polygon, Praha 2012). Soud v dalším pro stručnost v plném rozsahu odkazuje na právním posouzení správního orgánu prvního stupně a žalovaného, který v odůvodnění svého rozhodnutí velmi podrobně, přesvědčivě a přiléhavě uvedený právní názor rozvedl.

Soud nemohl vejít ani na námitku negativního dopadu rozhodnutí do soukromého života žalobce, který nabyl práva v dobré víře. Je tomu tak proto, že ust. § 94 odst. 4 a odst. 5 ve spojení s ust. § 2 správního řádu, týkající se ochrany práv nabytých v dobré víře, jsou, na rozdíl od předchozího, plně aplikovatelná i na přezkumné řízení vedené podle § 156 odst. 2 správního řádu. Žalobce v žalobě namítá, že se správní orgány ochranou práv nabytých v dobré víře nezabývaly. Tak tomu ale není. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že přezkoumávaným osvědčením žalobce žádná práva nenabyl, neboť je to z povahy věci vyloučeno. Vyházel přitom z předpokladu, že vydáním osvědčení o státním občanství osobě, která státním občanem České republiky ve skutečnosti není, se tato osoba státním občanem České republiky nestane. Z toho pak jednoznačně plyne, že pokud žalobce z přezkoumávaného osvědčení nenabyl žádná práva, neexistují žádná práva nabytá v dobré víře, která by bylo možno v následně vedeném přezkumném řízení chránit.

Nad rámec uvedeného soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 9 Ca 12/2007-45, publikovaný pod č. 1900/2009 Sb. NSS, jehož obsah je žalobci znám, neboť se o něm zmiňuje ve svém odvolání. Rozsudek mj. potvrzuje správnost závěrů správních orgánů o tom, že osvědčení o státním občanství bylo žalobci skutečně vydáno v rozporu s právními předpisy, dále správnost závěrů o tom, že se žalobce skutečně nemohl stát státním občanem České republiky jen na základě (chybně) vydaného osvědčení o státním občanství, jakož i správnost názoru žalovaného na to, že ust. § 156 odst. 2 (nového) správního řádu je možno aplikovat i na osvědčení vydaná za účinnosti předchozího zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Pokud jde o otázku lhůt k provedení přezkumného řízení dle § 156 odst. 2 správního řádu, není v tomto rozsudku výslovně řešena, implicitně však i v tomto ohledu potvrzuje názor prezentovaný soudem shora, z nějž vycházel i žalovaný.

Soud závěrem plně přisvědčuje stanovisku žalovaného, že je osvědčení o státním občanství České republiky deklaratorním správním aktem. Státní občanství se jeho vydáním nenabývá, ale pouze osvědčuje. Je-li toto osvědčení vydáno v rozporu se zákonem, tj. je-li vydáno fyzické osobě, která nemá státní občanství ČR, není toto osvědčení schopno neexistující státoobčanský vztah založit, byť by jeho držitel byl v dobré víře, že má postavení občana ČR. Odlišný výklad by vedl k porušení čl. 12 odst. 1 Ústavy ČR, podle něhož způsoby nabývání a pozbývání státního občanství ČR stanoví zákon (§ 2 zák. č. 40/1993 Sb.).

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a procesně úspěšnému žalovanému důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Pro úplnost soud poukazuje na shodné právní závěry, které učinil senát 7 A ve věci otce žalobce vedené pod sp. zn. 7 A 86/2011.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. února 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.